

Het Meisje met de Gouden Ogen

Marga Straver-Gerritsen, Cattery Car-Light

Mijn verhaal begint op 13 oktober 2011 of eigenlijk maanden eerder, maar dat is niet precies vast te stellen. Dat zal altijd een raadsel blijven. Dus begint mijn verhaal op 13 oktober 2011.

Mijn meisje Claire is een crème/wit harlekijn Brits Langhaar poes geboren op 12 juli 2009 te Weissenfels in het oosten van Duitsland bij Cattery von den Lieben Seelchen. Haar volledige naam is: Orali Magic Claire von den Lieben Seelchen.

Orali Magic Claire betekent: Het Heldere Magische Levens Licht. Deze naam heb ik haar zelf gegeven.

Ze heeft koperen ogen die recht door je heen kijken, naar je ziel, met een gezichtje als een poppetje. Alles aan haar is lief, haar karakter, haar voetjes en haar gezichtje. Wat kan ze spinnen, als een motortje die elke dag weer een nieuw opgeladen batterijtje heeft. Mijn meisje Claire is prachtig en heeft een vacht waar menig kattenliefhebber jaloers op kan zijn. Maar in het voorjaar van 2011 viel haar vacht zo verschrikkelijk uit dat het haast niet normaal meer was. Hele plukken hingen erbij en er bleef niet veel van haar mooie dikke vacht over. Wij dachten nu dat gaat wel over ze krijgt haar zomervachtje. Maar als ik op foto's van haar keek, die ik genomen had in de zomer van 2010, dan was haar vacht daar toch ook heel erg dik en vol. Dus ik vond het al vreemd. Claire spuugde ook steeds erg veel, soms kwam alles eruit wat ze zo net lekker opgegeten had. Soms met haren erbij en dan weer niet. Dat ze daarna niet zoveel trek had verweet ik dan aan het feit dat ze nog misse-lijk was en daarom niet wilde eten.

Omdat fotografie een passie en een hobby van mij is, zag ik op foto's dat ze er anders uitzag.

Een ander zag het misschien niet maar ik wel! Claire spuugde hoe langer hoe meer en ook als je niet wist wie gespuugd had dan kon je er 90% van op aan dat zij het had gedaan. Ik vond haar ook niet meer stevig en het leek net of ze lichter was. Ik gaf daarom echt eten wat zij zo lekker vond als ze maar at. Zo ging de zomer voorbij. Dan at Claire weer lekker haar bakje leeg en dan was het weer minder. Dan spuugde ze weer een tijdje niet en dan ging er bijna geen dag voorbij of alles kwam er weer uit.

Omdat de tijd van enting er weer aan zat te komen zei ik tegen mijn man als alle meisjes en Carlo geënt moeten worden, moeten we tegen de dierenarts zeggen dat ze zoveel spuugt of hij er misschien naar kan kijken. Zelf had ik al naar de dierenarts willen gaan toen haar vacht zo uitviel. Maar omdat wij echt dachten, ze raakt haar kittenvacht en haar wintervacht kwijt, dat alles komt wel weer goed zou komen als het weer kouder werd. Ik had dit namelijk ook bij een andere poes van ons gezien, Rhysella een Lilac Point Brits Langhaar. En bij haar was ook alles weer mooi vol geworden.

Toen ik in september bezig was met het maken van het Sistrum, slokte deze zoveel tijd op dat ik minder aandacht aan de meisjes en Carlo gaf. Het was heel veel werk omdat ik dit voor de eerste keer deed. Het moest op tijd af zijn en er mooi uitzien. Dagen en nachten was ik er mee bezig, soms tot twee uur in de nacht, het kostte mij 50 tot 60 uur om het Sistrum af te krijgen. Als ik dan eindelijk eens in de woonkamer kwam was de hele bank of de stoel vol gespuugd en lag Claire er naast te slapen. Dit vergeef ik mijzelf nooit dat ik toen niet meer aandacht aan haar had besteed. Toen het Sistrum dan eindelijk af was en verstuurd naar iedereen kwam de rust weer een beetje terug in huis.

Zo was het op een donderdagavond, ik was alleen thuis, dat mijn meisje weer niet wilde eten. Ik dacht ik geef haar tonijn met garnalen dat is haar lievelingskostje dan eet ze wel, maar nee hoor. Ze lag labiel op de bank en wilde niet eten, ook niet toen ik haar wilde voeren! Wat in het verleden wel lukte. Haar oortjes voelde warm aan en ik kreeg een angstig gevoel door mij heen. Dit gevoel heb ik drie maanden elke dag met mij mee gedragen. Het vrat aan mij en ik kon aan niets meer denken dan aan haar. Wat mankeerde mijn kleine meisje Claire.

Jos kwam thuis en ik zei het gaat niet goed met Claire, morgenochtend gaan we naar de dierenarts. De volgende morgen zaten we in de wachtkamer. Onze dierenarts was er niet, hij kwam pas in de middag, maar een jonge pas afgestudeerde arts was er wel. Ik zei nog we gaan naar huis en komen wel vanmiddag terug, maar we werden al naar binnen geroepen dus daar gingen we dan de behandelkamer in. Ik vertelde mijn verhaal tot in de details. (dat kan je wel aan mij over laten) Claire had heel hoge koorts tegen de veertig graden aan. Er werd een röntgenfoto van haar gemaakt, daarop was te zien dat haar maag en haar darmen ontstoken waren. Dit was te behandelen. Ook zat er bloed in haar ontlasting dit was te zien aan de thermometer. Dus Claire kreeg een injectie tegen misselijkheid en medicijnen waar we pas de volgende dag mee mochten beginnen. Thuis gekomen zei mijn man Jos, waarom pas morgen, waarom niet nu? Ik bellen en stelde deze vraag, omdat ze misselijk was, maar als het lukte dan mochten we al diezelfde dag met de medicijnen beginnen. Nu dat hebben wij gedaan, de kwaal moest toch bestreden worden, haar ontstoken maag en darmen. Zo gingen wij het weekend in maar Claire bleef erg stil en wilde niet eten. Ik ben haar toen dwangmatig gaan voeren, Gourmet Mousse, dat ik als kleine balletjes in het mondje stopte.

Er kwam meer ernaast dan erin maar er kwam wat eten naar binnen. Zondag had ik geen goed gevoel over alles, dus maandag weer de dierenarts gebeld, ik kreeg toen de dokter zelf en ik kon komen. Claire haar koorts was niet gezakt, integendeel! Claire kreeg twee injecties omdat ze moeilijk pillen liet toedienen en ik moest over twee dagen weer terug komen. De injecties "hielpen", ze ging weer wat eten. Maar twee dagen later, weer bij de dierenarts, was er nog steeds hoge koorts dus weer twee injecties. Dit duurde zo bijna twee weken. Om de twee dagen injecties, dan was de koorts wat lager en dan weer wat hoger. Omdat injecties geven niet door kon blijven gaan moesten we toch echt op tabletten over gaan. Claire kreeg Tolfinine en Veraflox en later ook nog Baytrill. Hele kuren heeft haar kleine lichaampje moeten verwerken. Dan ging het weer wat beter en als de medicijnen op waren

dan zakte ze weer als een kaartenhuis in elkaar. Carlo en de andere meisjes werden inmiddels allemaal geënt voor hun jaarlijkse entingen, behalve Claire. Zij was zo ziek dat ze deze injecties er ook nog niet eens bij kon krijgen. Eerst moest ze een paar weken koorts vrij zijn, zei mijn dierenarts, dan pas kon ze geënt worden.

Hoe vaak ik bij de dierenarts ben geweest en hoeveel injecties en pillen ze heeft gekregen is echt niet meer te tellen. Twaalf injecties en ongeveer 60 tot 80 pillen! Dan zaten we er weer in de avond dan weer in de ochtend en dan weer in de middag bij de dierenarts. Als we belden en we noemden de naam Claire dan ging iedereen steigeren, haar naam was bij iedereen bekend.

Steeds zei ik tegen Claire, lieverd je moet vechten hoor om beter te worden. Het vrouwtje is zo trots op Clairtje girl. In het voorjaar als de bloemen weer gaan bloeien en de zon gaat weer schijnen dan wil ik weer met jou buiten spelen. Dus je moet echt eten en vechten, vrouwtje houdt zo veel van jou. Je bent nog zo jong.

Ik sliep 's nachts niet en op mijn werk kon ik mijn gedachten er niet bij houden. Nu wil het, dat in de zelfde periode, mijn schoonouders een heel ernstig auto ongeluk kregen buiten hun schuld om. Dus mijn man Jos was in alle staten. Van en naar het ziekenhuis in Nieuwegein en later naar een verpleeghuis in Utrecht.

U begrijpt het, Claire kwam voor hem op de tweede plaats, zijn ouders zijn belangrijker dan een poes. Alles bij elkaar vratt dit ons op en huilde ik erop los, in het ziekenhuis. Omdat mijn meisje thuis zo ziek en zwak was en niemand dit echt belangrijk vond van de aanwezigen. Maar Claire is voor mij net zo belangrijk. Als Jos naar het ziekenhuis ging in Nieuwegein ging ik weer naar de dierenarts. En zo ging het maar door. Ons leven bestond nu uit eten, werken, slapen, ziekenhuis en/of verpleegtehuis en de dierenarts. We liepen er financieel op leeg. We hebben geen verzekering! Want Jos zei als je twee of drie jaar niets hebt met vijf katten dan spaar je het weer uit. Drie jaar premie van ongeveer 100 euro in de maand is 1200 euro per jaar en dat drie jaar lang, is 3600 euro wat je dan aan de verzekering betaald. Dan kan deze kosten wel een keertje betalen.

Claire bleef maar ziek en ziek en dan leefde ze weer wat op en at weer wat. Dan weer medicijnen en injecties en dan weer niet. De koorts bleef, zakte wel naar 39,4 graden, maar ging niet weg, en bleef maar steeds de kop op steken. De ouders van mijn man "knaptten" op en mochten uiteindelijk uit het verpleeghuis naar huis toe. Wel onder toezicht uiteraard omdat je een dergelijk verschrikkelijk ongeluk op hun leeftijd niet zo maar vergeet. Ze zijn 82 en 78 jaar oud.

Wat was iedereen blij toen ze thuis kwamen, er was gebak en bloemen. Maar ik kon niet lachen ik dacht aan mijn meisje, die was nog steeds ziek en er werd niet echt naar haar gevraagd. Steeds vroeg ik aan de dierenarts moet u niet nog een keer een foto maken, of moet ik niet naar een specialist? Ik was het zat ik moest weten wat mijn Claire mankeerde ze moest naar een specialist, het moest. Het was nu inmiddels eind november en ik was alweer heel erg druk bezig met het Kerstnummer van het Sistrum 2011. Ik moest dit op tijd af hebben dan kon ik mijn aandacht aan Claire besteden. Ik voelde dat het slecht met haar af zou gaan lopen en ik er dan de kracht niet meer voor zou hebben om het Sistrum te maken. We zouden dan misschien boze leden krijgen.

Op 3 december was het Sistrum bij de leden in de brievenbus, weer tot in de nacht en nu ongeveer 80 uur mee bezig geweest. Hij moest extra dik worden, dat wilde ik en het Sistrum moest vooral mooi zijn met mooie verhalen en foto's en als uitblinker het Kerstverhaal. Het was nu december en nu was de maat vol ik moest weten wat Claire mankeerde, ik was op alles voorbereid, we dachten aan FIP. De dierenarts twijfelde zelf ook en wilde het niet uitsluiten. Ik had de fokker in Duitsland ook al meerdere keren gemaïld en haar alles verteld. Jos kon niet voorstellen dat Claire FIP had haar mooie ogen keken je nog steeds recht door je ziel aan. Ze had wel de symptomen voor FIP, hoge koorts, loom, veel slapen, niet eten en diarree

Ik kon mij niet voorstellen dat mijn meisje FIP had! Ik die zo schoon ben en altijd alles stofzuig en schoonmaakt. Maar ja aan de andere kant daar wordt niet naar gekeken bij ziektes. Weer op een dinsdag avond, 6 december 2011, naar de dierenarts, ze had weer of beter gezegd nog koorts. Ondanks alle medicijnen en injecties kwam en bleef de koorts, dus bleef ze loom en wilde ze niet eten. Hoe vaak ik mijn dierenarts niet had horen zeggen, ja als je zelf bijna 40 graden koorts hebt eet je ook niet. Maar bijna twee maanden lang. Wat ze naar binnen kreeg kwam er weer uit. Soms at ze zelf wat en een andere keer voerde ik haar. Ik telde zelfs de brokjes Royal Canin die ik haar voerde. Ik zag dat de dierenarts het zelf ook niet meer wist. Hij liep de praktijkkamer uit en zei ik moet nadenken. Daar stonden we dan Jos en ik met mijn kleine meisje Claire in mijn armen. Hij bleef weg en ging naar de andere behandelkamer waar ook mensen waren met hun dier. Het duurde zeker voor mijn gevoel een kwartier, eer hij weer terug kwam, hij zei ik wil donderdag, 8 december 2012, een echo maken om 11.30 uur. Eindelijk dacht ik nu gaan we dan eindelijk zien wat er aan de hand is met haar. Claire kreeg ondertussen geen medicijnen meer, je moet toch een keer stoppen was zijn motto. Haar hele buik wordt kaal geschoren zei hij. Nu wil het dat twee weken daarvoor bij Claire een FIV en FeLV test was gedaan dus haar nekje was al kaal. Dit was god zij dank negatief anders was de behandeling al meteen gestaakt. Eindelijk was het donderdag en wij zaten in de wachtkamer, alle twee bloed nerveus. Jos was om 10.30 uur thuis. Nu daar zaten we dan met z'n tweeën, in de wachtkamer, bloed nerveus. Eerst weer tempera-

tuur gemeten door de DA, dat was 39,4 graden. Ook voelde hij onder in haar buikje een verdikking. Hij zei dat hij dat ook dinsdag had gevoeld maar gehoopt had dat het ontlasting was. Maar ze heeft gisterochtend een mooi drukje gedaan helemaal hard dus niet dun. Maar deze dag had ze nog niet gedrukt. Toen vroeg de dierenarts willen jullie er bij zijn, natuurlijk zeiden wij. Toen kreeg ze de echo, ik ben er de hele tijd bij geweest en haar hoofdje vast gehouden. Een assistente hield haar vast de dierenarts scheerde haar buikje, ik zei niet teveel dat is haar trots. De vrouw van de dierenarts is ook arts en zij doet de echo's. Hij hield haar achtervoetjes vast. Het licht deden ze uit en ze kreeg gel op haar buikje, maar ze wilde het niet. En vocht als de beste. Ik sprak haar toe en stelde haar gerust. Het doet geen pijn het is alleen koud en het kriebelt zei ik tegen haar. De artsen konden het maar niet goed zien omdat de ze tegenstribbelde. Ze ontspande niet. Ze zagen wel een verdikking bij de lever, maar wisten niet wat het was, en wat vocht, maar niet veel, wat er

niet hoorde te zitten.

Mijn dierenarts zei ik wil haar niet opereren, omdat ze het dan misschien niet overleeft, dat vergt te veel van haar. Jos zei waarom niet naar het UMC in Utrecht. Mijn dierenarts zei Amsterdam is beter daar zitten twee goede specialisten. In Utrecht zijn ook leerlingen en in Amsterdam niet. Hij zei daar kunnen ze het misschien beter zien en geven alles door aan mij. Ik kreeg haar röntgenfoto die gemaakt was op 14 oktober mee, haar dossier en de foto van de echo. Hij zei we moeten niet de moet laten zakken, misschien zien ze daar wat het is en kunnen ze haar daar helpen. Hij had het over een bobbel/knobbel en dacht aan een lymfeknoop of erger! FIP kan je nooit uitsluiten zei hij maar hij dacht het niet.

We hebben toen een verwijsbrief voor de specialist in Amsterdam gekregen. De dierenarts ging gelijk zelf bellen met het Medisch Centrum voor Dieren en we konden "snel" terecht op maandag 12 december om 11.30 uur.

Toen we weer thuis kwamen werd er gebeld en was het de Cats Caviar die ik zondag besteld had. Het is allemaal lucht maar ik gaf het haar in haar bakje en ze likte het op. De gel is van haar buik-

je afgeveegd maar morgen ga ik het met een baby borsteltje weg borstelen heel voorzichtig. Nu wilde ik haar met rust laten. Later vroeg ze zelfs om wat eten en heb ik haar wat SHEBA met Cats Caviar gegeven. Om half vijf heb ik haar 55 knabbels Royal Canin, Hair en Skin, gevoerd. Er zit dus weer eten ik haar maagje. De dierenarts wilde haar geen Baytrill injectie geven omdat hij zei dan kunnen ze het niet goed zien maandag als ze eventueel bloed af moeten nemen. Alleen als ze in het weekend echt niet goed is en helemaal niet eet dan moeten we haar één Baytrill tabletje geven. Jos zou maandag de 12e alleen naar Amsterdam toe gaan en ik naar mijn werk, verschrikkelijk. Jos zag op de plattegrond dat het in de buurt was van zijn werk in Amsterdam. Mijn dierenarts zei misschien kan je er helemaal niet bij zijn als ze de onderzoeken doen en moet je pas later terug komen. Maar ja dat weet je natuurlijk niet. Jos is als het moet bij haar en belt mij als het nodig is. Ik kon niet bij haar zijn, alleen door dat werk van mij en de mensen die daar niets om dieren geven, althans niet zoals ik.

Jos is maandag om 8.30 uur vertrokken naar Amsterdam en was er om 10.05 uur. Ik was ziek thuis, ik was kapot. In het MCD werd er weer een echo gemaakt, en ze werkte weer niet mee. Ze moest onder narcose en als ze wat zagen zouden ze haar meteen opereren, dan had ze maar één keer een narcose nodig. Jos ging naar zijn werk in Amsterdam, het MCD belden Jos met het verloop van het onderzoek en Jos belde mij dan weer. Ze had een grote prop haarbal in haar darmen maar dat was niet zo erg. Ze had een geperforeerde darm werd door de telefoon aan Jos doorgegeven via de chirurg. De chirurg moest de geperforeerde darm verwijderen. De chirurg probeerde de goede darmen weer aan elkaar te maken en kreeg het niet voor elkaar. De chirurg belde Jos en zei het lukt niet, en als het lukt dan heeft ze maar 25 tot 30 % kans om te overleven. Als de darm gaat lekken net als bij mensen dan gaat ze dood. Ik huilde en huilde door de telefoon.

Ik zei ze, ligt daar op de operatie tafel, we vechten voor haar leven. Dus gingen ze door. Het is gelukt om de darmen aan elkaar te krijgen maar of ze bleef leven wisten we niet. Ze zijn drie uur met haar bezig geweest van 13.00 tot 16.00 uur.

Ik mocht om vijf uur bellen met de afdeling waar ze lag, ze had onder koorts uit de zware operatie. Toen ik om 22.30 uur belde ging het wel met haar. De volgende ochtend had ze weer hoge koorts en er werd gezegd ze moet 3 maal per dag 2 pillen hebben, zes keer per dag temperaturen en ze moet één keer per dag een pipetje met een pijnstillertje, kunt u dat? We hebben besloten om haar in Amsterdam te laten want daar kreeg ze 24 uur verzorging. Als het mis met haar zou gaan en haar darmen zouden gaan lekken wat konden wij er dan thuis aan doen. De eerste 5 dagen waren cruciaal. Ze vocht dus nu voor haar leven en we wisten niet hoe het af ging lopen. We konden elke dag bellen hoe het met haar ging. Als we haar moesten laten inslapen dan konden we ons 24 uur per dag bellen. Dan zouden wij daar naar toe gaan. Ik wil haar dan in mijn armen houden en zeggen dat het goed is. Jos maakte zich ook erg druk om de kosten het is nu al alleen voor Amsterdam € 2.500,00. Wij hielden niets meer over. Maar als ze beter wordt dat is onbetaalbaar.

Die zelfde avond om zeven uur had ik een telefoon gesprek met Ingrid Vreugdenhil van IMALA. (Dierencommunicatie, Sistrum, nummer 4 2011) Ik had haar foto's van Claire opgestuurd omdat ik hoopte dat zij kon vertellen wat Claire voelde en waar ze pijn had. Ik was erg emotioneel door de telefoon omdat Claire die dag was geopereerd en we niet wisten hoe het af ging lopen. Zij vertelde mij dat ze heel moeilijk contact met Claire kon krijgen en dat ze bang was dat Claire was overleden. Zij vertelde mij dingen die zij echt niet kon weten en waar ik alleen van af wist. Ze kreeg eindelijk contact met Claire. Claire vocht voor haar leven en ik moest niet huilen als ze zou gaan, had Claire haar doorgegeven. Maar Claire voelde dat ik haar niet los wilde laten. Ook vertelde Ingrid mij dat Claire zei dat ze heel weinig at, net genoeg om in leven te blijven. En dat ze zo graag weer eens gek wilde doen. Het klopte wat Ingrid zei, Claire lag op dat moment op de operatie tafel onder narcose en was dus heel moeilijk te bereiken.

Woensdag ochtend weer gebeld met de dieren opname in Amsterdam. De koorts was nog steeds niet gezakt. Claire kreeg nog steeds infuus met vocht toegediend en ze had nog steeds koorts. Het schommelt steeds van 39,4 en 39,6 tot bijna 40 graden. Omdat de mevrouw van het MCD die ochtend niet zo duidelijk overkwam omdat ze niet wist of Claire nu pillen kreeg of injecties heeft Jos daarna weer gebeld. De mevrouw zei dat ze het al aan mij had verteld maar Jos zei mijn vrouw is erg emotioneel en ik wil het graag nog een keer van u horen. Nu ging ze het navragen aan de verpleegster want die kreeg Jos zelf niet aan de telefoon. Ze kreeg dus pillen. Ook werd gezegd wilt u niet langs komen, nu heel graag we wisten niet of dacht mocht of kon. Jos vrij genomen en mij op komen halen en wij naar Amsterdam. We hadden om 14.00 uur afgesproken. Ik was bloed nerveus. Even ons aanmelden en toen naar Claire. Daar zat mijn meisje ik kreeg het te kwaad maar ging meteen naar haar toe en noemde haar naam en haar troetel naampjes. Clairtje Girl en Clairiberie enz. Wat was ze blij om ons te zien. Haar motortje ging aan en ik heb haar geknuffeld. Ze kon niet uit haar hokje omdat ze aan een infuus zat, wel een lange "draad" eraan zodat ze wel kon lopen. We hoorden dat ze wat Whiska's had gegeten, maar niet veel, te weinig dus. Ik had haar dekentje meegenomen, Cats Caviar, blikjes eten en haar knabbels van Royal Canin. Ik mocht haar dit eten geven. Dus meteen Cats Caviar in een bakje gedaan ze likte het op. Toen Sheba, kip en kalkoen, in een ander bakje weer met Cats Caviar erop. Dit at ze bijna op. Toen later nog 30 knabbels gevoerd uit mijn hand. De lieverd ze was zo blij en wij natuurlijk ook, ze at. Ze had eten in haar buikje. Ze spinde en spinde en ging op haar eigen zachte doekje liggen. In haar mandje wilde ze niet liggen, wat ik maandag had meegegeven, maar ja dat doet ze thuis ook niet zo. Ik had het meegegeven in haar Bench zodat ze daar lekker warm in kon liggen. We zijn 1,5 uur bij haar geweest. Als je haar zag dan oogt ze niet ziek behalve dan de grote operatie wond op haar kale buikje en de hoge koorts. We moesten nu afwachten op de uitslag van de kweek die uit haar lichaampje is genomen tijdens de operatie. En GOD bidden dat haar darmen niet gingen lekken en dat eindelijk die koorts ging zakken. Het was moeilijk om weer weg te gaan ik had er wel willen blijven slapen. Ik zei dat pappa en mamma naar het werk toe moesten en dat ze moest eten en drinken en vechten. Als ze dan beter werd dan gaan we in het voorjaar lekker naar de visjes kijken en achter de vlindertjes aan. Wat is ze lief. We zijn er iedere dag geweest en hebben haar daar eten gegeven.

Claire is thuis!!!

Vrijdag 16 december 2011 hebben we haar opgehaald. Het was een lange reis zowel heen als terug in de file. Maar ze was thuis. Wat waren we blij. Ze eet uit zich zelf maar wel heel weinig. Ze krijgt heel veel medicijnen de hele dag door. Daarom gingen we bijna niet weg alleen heel even om een boodschap te doen. Die zelfde vrijdag belde de chirurg met de uitslag van de kweek. Ze heeft geen FIP en ook geen gevreesde ziekte, vertelde de chirurg. Ze is alleen erg zwak en vecht nog steeds voor haar leven na de zware operatie. Nu komt het, wat kwam er nog meer uit de kweek, Claire heeft een dopje van de krabpaal opgegeten. Als je het ziet kan je niet voorstellen dat ze zoiets naar binnen heeft gekregen. Zelfs als mens kan je er in stikken. Hoelang dit er al zat dat wist niemand. Maar ze heeft het doorslikt en dit is naar haar darmen gegaan. Dit heeft alles afgesloten, door de werking van de darmen en het persen van haar zijn daarom haar darmen geperforeerd. Eigenlijk heeft ze het dus haar zelf aan gedaan en was of is ze gezond. Nu heb ik al mijn hele leven katten gehad maar dit heb ik nog nooit meegemaakt. Ze had dus dood kunnen gaan door dat ze dit had ingeslikt. Het dopje ter grootte van de oude rijksdaalder van vroeger moet dus via haar keel en slokdarm, maag en toen naar haar darmen zijn gegaan. Dit was dus te zien op de foto van 14 oktober bij de dierenarts, dat haar maag en darmen die ontstoken waren. Het dopje was niet te zien op de röntgenfoto. Wat goed van uw vrouw zei de chirurg dat ze tijdens de operatie zei we vechten tot het laatste voor haar leven. Maar wat goed van u, zei Jos, dat het u gelukt is om de darmen aan elkaar te krijgen. De chirurg zei, u moet het zien als een binnenband van een fiets op een gegeven moment is de rek eruit en krijg je hem niet meer geplakt. Claire is nu ongeveer een derde van haar darmen kwijt. Daarom wilde ze niet eten, en moest ze steeds spugen, en als het dopje dan een beetje "opschoof" dan kwam er wel ontlasting uit. Door de medicijnen zakte een beetje de koorts en ging ze eten. Ook omdat ze dan minder de pijn voelde in haar buikje. We waren met stomheid geslagen maar ook blij dat ze geen verschrikkelijke ongeselijke ziekte had.

Ik die altijd alles achter iedereen zijn kont op ruim en die altijd stofzuig. Dit kan dus iedereen gebeuren. Ik wil dus iedereen waarschuwen, de afdek dopjes op een krabpaal die de schroeven mooi bedekken, deze kunnen ervan af en mee gespeeld worden. Haal overal dit soort dingen weg bij de katten. Dit is eigenlijk iets voor honden zeiden ze tegen ons, maar ja Claire is en blijft apart. Ze vecht dus voor haar leven. En was zeker een kilo afgevallen mijn mooie lieve meisje. Ik heb naar GOD gebeden dat we een mooie Kerst zouden krijgen. Wij houden zoveel van haar. De 25 tot 30 % kans die Claire had om te overleven is dus 100 % geworden.

Langs deze weg wil ik iedereen waarschuwen wacht niet te lang met naar een specialist te gaan ook al zijn de kosten heel erg hoog. Als je van je dier houdt heb je er alles voor over. Claire heeft haar leven te danken aan specialist drs. Bart Sjollemma van het Medisch Centrum voor Dieren, www.mcvoordieren.nl. Ze werd in Amsterdam het meisje met de Gouden ogen genoemd, het vechtertje. Ondanks dat wij zeiden dat haar ogen koper zijn. Er lagen heel veel katten op de afdeling in verwarmde hokjes en zelfs in couveuses. Er lopen echt verpleegsters rond.

Het Medisch Centrum voor Dieren bestaat sinds november 2010, en is een hyper modern centrum, met echt alles voor dieren. Er staan specialisten 24 uur per dag klaar zeven dagen in de week, ook op zon en feestdagen. Er lopen dierenartsen rond en verpleegsters. Er komen mensen met honden en katten die in een aparte wachtkamer kunnen plaatsnemen. Dit geldt ook voor de verpleeg afdeling. Er staan monitoren en alles wordt constant in de gaten gehouden. Wat prachtig dat dit bestaat voor onze lieve dieren. Er komen baasjes met hun dieren van allerlei soorten afkomst, maar één ding hebben ze allemaal gemeen. ze houden ziels veel van hun kat of hond en hebben er alles voor over om ze beter te maken. Bij sommige katten liep het minder goed af, de ene dag lag er nog een poesje boven haar de volgende dag niet meer. Ook tijdens mijn bezoek aan Claire zag ik hoe ze

bezig waren met voeren via pipetjes en poezen die uit de narcose kwamen hoe ze deze in de gaten hielden. Wat hebben deze mensen een mooi beroep, tussen vreugde en verdriet, maar vooral liefde voor dieren.

Claire blijft voor hen het Meisje met de Gouden Ogen, die je aankijkt recht door je ziel. Dank u, drs. Bart Sjollema, voor het redden van mijn Meisje Claire. U bent geweldig!

Vanaf het begin dat Claire ziek was heeft er een Engel over haar gewaakt. Haar bij gestaan in haar gevecht om te overleven. Deze Engel keek in haar ogen en sprak met haar. De naam van deze Engel is Linda Katlin.

Lieve Linda ook jouw wil ik bedanken voor het waken over Claire.

Pien
Eigenaar: Jannie

Gedicht

ingezonden door Lucky

De dagen voor Kerstmis zijn donker en koud maar als je naar buiten gaat merk je dat niet omdat je haast overal lichtjes ziet

in vrolijke kleuren, zilver en goud een lantaarntje dat in de vensterbank staat een lamp met wat linten en groen een ster voor het raam die je aan kunt doen het is niet zo donker en koud meer op straat als je langs al die lichtjes gaat

Myshi Linaika Della Bellezza Micho
Eigenaar: Coen van Erp